

KYNOLOGIN KYNÄSTÄ - Maaliskuu 2025

KOIRAT JA IHMISET KOMMUNIKOIVAT KESKENÄÄN

Kerätessäni materiaalia uutta kirjaani, *OPASKOIRA OHJAA I*, varten löysin pari juttua koiran ja ihmisen keskinäisestä ajatuksenvaihdosta. Ihminen osaa puheella sekä ilmeillään ja eleillään toimia koiran keskustelukumppanina. Koira puhuu ihmiselle vinkumalla, haukkumalla ja joskus ”kehräämällä” vähän niin kuin kissa. Huokauskin onnistuu mielihyvän ilmaisuna.

Eräs kirjaan tulevista tarinoista kertoo pojasta, joka on koko elämänsä kärsinyt perheensä huonosta kohtelusta. Hän lähtee usein koiran kanssa luontoon samoilemaan. Koira on hänen paras kaverinsa ja kaverukset viihtyvät yhdessä.

Jutun on kirjoittanut suomalainen luontoharrastaja, joka seurasi parivaljakon tekemisiä useana päivänä liikkeudessaan samoissa maisemissa jossakin Välimeren rannikolla.

Poika ja koira kulkivat maastossa vähän erillään ja koira tietenkin tutki nenänsä avulla kaikkea. Satunnainen tarkkailija huomasi, että koira oli löytänyt jonkun kepin tai esineen, jota se kävi näyttämässä pojalle. Sitten koira katosi esine suussaan näkymättömiin ja tuli jonkun ajan kuluttua taas pojan lähelle ilman esinettä. Se ilmaisi eleillään, että pojan tulisi seurata sitä ja lähti takaisin sinne päin, mistä oli tullut. Jonkin ajan kuluttua koira pysähtyi ja alkoi kaivaa maata. Se oli peittänyt kepin kaivamaansa kuoppaan, otti sen suuhunsa ja vei pojan jalkojen juureen. Ilmeillään se osoitti, että ”teepä sama perästä”.

Poika oivalsi heti homman juonen, pyysi koiran odottamaan ja lähti vuorostaan piilottamaan esineen. Luvan saatuaan koira löysikin sen helposti nenänsä avulla. Jos poika ei esinettä heti löytänyt, tuli koira auttamaan. Tämä toistui useita kertoja ja seuraavina päivinä taas jatkettiin leikkiä.

Koira opettaa toista koiraa...

Olen kouluttanut muutaman vuoden opaskoiria myös syntymäkodistani Kerimäeltä käsin. Pihasta metsän läpi rantaan oli matkaa noin 300 metriä ja tein sinne erillisen

koulutuspolun. Reitillä oli erilaisia esteitä, jotka opetettavan piti kiertää tai ilmaista, ellei päässyt turvallisesti kiertämään. Polulla oli mm. puunrunkoja poikittain sekä muita luonnollisia ja korkeitakin esteitä. Varsinkin rannan suuntaan kuljettaessa koirilla tuppasi olemaan kiire, koska tiedossa oli mahdollisesti uintipalkinto.

Minulla oli työn alla yleensä kolme koulutettavaa. Polulla oli aina vuorollaan yksi oppilas valjaskoulutuksessa ja muut juoksentelivat ympärillä vapaina. Kertaus kun on opintojen äiti, niin jotkut juntturat vaativat paljon uusintoja esimerkiksi puunrunkojen ilmaisutilanteissa. Apu oli kuitenkin lähellä! Kävi nimittäin niin, että koulukaveri tuli pulmatilanteessa hätiin, kulki vapaana vierellä ja istuutui esteen eteen ikään kuin ilmaistakseen, että ”tässä sinun pitää pysähtyä”.

Polkukoulutus oli koirienkin mielestä sitä parasta. Varsinkin, kun lopussa seisoj kiitos uinnin merkeissä.

Juha Herttuainen